

Gerri de la Sal i Mur en els itineraris guiats de Catalunya Sacra

▶ Catalunya Sacra ha proposat un itinerari guiat als monestirs de Santa Maria de Gerri de la Sal i de Santa Maria de Mur el dissabte 25 de juliol amb molt d'èxit de participació. La visita mostra de manera guiada els trets més importants del monestir benedictí de Mur i la canònica agustiniana de Gerri de la Sal, de les diferents formes de vida comunitària religiosa que es van viure durant l'època medieval i com van afectar directament a la organització política i social del territori on es van implantar.

GLOSSA

Entrepanes, pregària i tema

Un grup de joves universitaris, membres d'una comunitat cristiana que es reuneix setmanalment per aprofundir la seva fe, ha anat estructurant la trobada en tres moments. Entre les sis i les set de la tarda, segons les possibilitats, arriben al local on es reuneixen. És moment de preparar entrepanes. Abans, però, han comprat els queviures que necessiten. Després surten a repartir-los entre persones necessitades que, sovint, viuen al carrer. Amb el lliurament de l'entrepà no n'hi ha prou. Han decidit que aquest acte ha de comportar, a més, dedicar un temps a la persona necessitada, el nostre germà o germana: conversar, acollir, escoltar, compartir el temps i el dolor..., estimar. Amb alguns, quan la trobada es repeteix, s'estableix una relació que apropa a una mútua amistat. L'altra persona, per a tots dos, esdevé part de la pròpia vida. Retornats a la seu, segon moment: una estona de pregària en què es comparteixen experiències i vivències de la setmana. Posar davant el Senyor el que som i fem, els encerts i els neguits... Preguar, lloar-lo per la seva grandesa, fent comunitat. El tercer moment es dedica més explícitament a la formació i s'hi treballa un

temari anual, emmarcat en un cicle que abraça tres anys. Convé portar preparat el tema del dia, escoltar, implicar-s'hi, participar-hi... No deslligar-lo del testimoni ni de la pregària anteriors. Entrepanes, pregària i tema formen una unitat.

És una experiència que, a mesura que s'assumeix, va dibuixant un procés harmònic de creixement en la fe que acull tres dimensions que no es poden negligir. Combina la formació a partir del temari que es treballa setmanalment, amb la vivència que neix de la trobada fraternal amb la persona amb qui, testimonialment, comparteixo el que tinc: el temps i l'entrepà, el servei i l'estimació, la fe que em mou a les obres, al testimoni i, també, la dimensió comunitària que em fa compartir la pregària adreçada a Déu Pare amb els companys. Procés de creixement en la fe que, acompanyat de Jesús, ajuda a conèixer més l'amor de Déu, a qui apropa i fa més present en la vida, el qual convida a seguir estimant els altres. «Així portareu una vida digna del Senyor, que el complagui en tot, fructificareu en tota mena d'obres bones i creixereu en el coneixement de Déu» (Col 1,10).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Agraïment, misericòrdia i esperança

Comencem el temps de vacances per excel·lència. Acabem treballs i mirem de descansar, si el nostre ofici ens ho permet. Tindrem major contacte amb la família i amb la natura, amb els nostres pobles d'origen, potser ens podrem permetre algun extra i sobretot trencar amb les rutines i refer forces amb el descans. És temps de recollir els fruits, molts o pocs, del curs que s'escola; d'agrair la collita, la que es veu i la que no es veu; els fruits misteriosos que només Déu coneix del que anem sembrant durant l'any. Us invito a **disposar-vos a l'acció de gràcies, a la conversió i a l'esperança**, sabent que *l'important és invisible als ulls* (A. de Saint-Exupéry). Així com el Papa Francesc recomana als matrimonis tres paraules que no poden mancar en el seu cor, «perdó, gràcies i permís», jo també us en proposo tres que ens orientin en l'acabament d'aquest curs: «agraïment, misericòrdia i esperança».

Agraïment, perquè l'apòstol missioner, el servidor de l'Evangeli de l'alegria, quan arriba el moment de la sega, ha de ser agraït. Ell va preparar el camp, va colgar-hi la llavor, va adobar la terra, i la regà pacientment... i ara, «sense que ell sàpiga com», contempla la collita. És Déu, i només Déu, qui tot ho fa fructificar, i sempre de forma sorprenent. Siguem agraïts al fet que Déu ens hagi considerat dignes de treballar pel seu Regne, amb Ell. Potser ens ha tocat sembrar amb llàgrimes als ulls, però ara tornem plens d'alegria. Ja que la collita és seva. Nosaltres som «servents inútils, sense cap mèrit», que fem el que havíem de fer. És bo treballar i perseverar en l'amor, fins al cansament, per a aquest Amo dels sembrats.

Misericòrdia, perquè sempre hi ha molt a ser perdonat i a perdonar. No ens cansem de revisar el que fem, com ho fem, i per què ho fem... i segur que trobarem que tot el nostre treball amb la família, de voluntariat i de servei pastoral... podria millorar. Ara també és el moment de la conversió, de demanar perdó i misericòrdia. Hem de viure des de la misericòrdia la nostra entrega d'evangelitzadors. Déu és Pare misericordiós, que no es cansa de perdonar-nos. Acollim la misericòrdia de Déu, i siguem portadors a tot arreu d'un tracte misericordiós i ple de confiança.

Esperança, perquè cal estar oberts al que Déu disposi per a cadascun de nosaltres, ja que Déu sempre «obre un futur davant nostre». Ens hem de proposar noves fites, millores, canvis, que amb l'ajut de Déu es podran dur a terme. Sense caure en temptacions de mandra o comoditat. Convé que posem la nostra confiança en el Déu que «fa que tot sigui nou», i per a qui «res no li és impossible».

Arriben les vacances i s'acaba un curs. Ve un temps de parada, de canvi de ritme, i ja s'albira la novetat del que vindrà. Ens convé un descans, però **no hi pot haver vacances per a la fe**, per a la pregària i l'Eucaristia, per al servei als germans, i per a l'ajuda als necessitats. Que el Senyor ens guardi i ens faci viure en el goig del servent bo i fidel, que ha estat fidel en el poc i Déu el posarà sobre molt. Bones vacances, i bon nou curs!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ ROSA RIBAS GARRIGA

La Passió de Gaudí

La Rosa Ribas, llicenciada en Sagrada Escripura, és la primera doctora en Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes per la Facultat Antoni Gaudí. La seva tesi és *La façana de la Passió de la basílica de la Sagrada Família. El projecte de Gaudí. Estudi històric, biblioteològic i litúrgic.*

Com són els dos dibuixos que va fer Gaudí de la façana de la Passió?

Gaudí va concebre la idea bàsica per a la façana de la Passió des de l'inici. El primer (1892) era un projecte semblant al de la façana del Naixement. En el de 1911 —definitiu—, s'hi observen diferències significatives: les seves formes són molt més geomètriques, més dures i més cantelludes, amb contrastos molt marcats per accentuar el dramatisme.

Per què va canviar de plantejament?

El canvi està en íntima relació amb la seva experiència vital. El disseny definitiu el realitza en un context de crisi social i en un moment d'una gran crisi i de patiment personal per la malaltia de les febres de malta. Durant la convalescència, a Puigcerdà, Gaudí va fer una profunda experiència mística: les llargues hores de meditació i de lectura el van abocar a reflexionar sobre les qüestions fonamentals com a creient.

Quina és la conclusió més significativa de l'estudi?

L'anàlisi de la Passió —dibuix de 1911— ens permet constatar que és d'una gran profunditat teològica. Hi destaca l'eix central, que anomenem «de la creu a la glòria». El tema de fons és el misteri de la redempció tal com es concreta litúrgicament en el tríduum pasqual. Crucifixió i resurrecció eren per a Gaudí conceptes pertanyents al mateix missatge que no es poden separar. Es pot dir que la façana anomenada de la Passió és la de la Redempció, segons la concepció de Gaudí.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels jutges

Escolta, Senyor, la meva pregària pels jutges.

Han d'escoltar moltes històries: dóna'ls bona oïda per tal

d'escoltar l'honesta veritat.

Han de fer justícia, com el rei Salomó: atorga a la seva intel·ligència la saviesa necessària.

Han de condemnar la crueltat i la injustícia: concedeix-los misericòrdia i coratge.

Han de fixar el temps de condemna dels qui han delinquit:

dóna'ls esperança, perquè no empenyin a la desesperació les persones sobre qui han de dictar sentència.

I tu, Senyor Jesucrist, que ets i seràs, de tots els jutges, el més gran i per sempre, en aquest dia vuitè de la història del món, perdona els nostres pecats i fes-nos arribar feliçment a la casa del Pare.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

No seamos tan susceptibles

J. L. Vives (1492-1540), filòsof y humanista, professor de las universidades de Lovaina (Bélgica) y Oxford (Inglaterra), y amigo personal de Erasmo de Rotterdam y de santo Tomás

Moro, recomendaba:

—«No seamos tan susceptibles, de manera que la más mínima palabra nos trastorne.»

—Una persona **susceptible** es la que tiene propensión a sentirse ofendida o a interpretar lo que se le hace o se le dice como ofensivo o demostrativo de falta de estimación o de maltrato.

—No seamos tan susceptibles —sensibles— que todos deban estar muy atentos y cuidadosos al hablarnos y tratarnos.

—No seamos tan susceptibles como para recoger y guardar en la mente y en el corazón las ofensas. Así no viviremos.

—No seamos tan susceptibles ante cualquier actitud de menosprecio.

—No seamos tan susceptibles y abandonemos todo resentimiento. Nos dañamos a nosotros mismos.

—No seamos tan susceptibles de modo que el *amor propio* nos turbe.

—No seamos tan susceptibles, porque cuando una persona se deja llevar por el fuego de la ira es capaz de provocar su propia ruina.

—No seamos tan susceptibles, porque es mejor para nuestra salud física y espiritual **aceptar una humillación —a imitación de Jesús—** que vengarla.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Déu és tendresa

Una de les formes amb què l'Esperit Sant fa sentir en nosaltres la seva presència és la tendresa. «La ternura es el movimiento de lo santo en nosotros», deia Cristina Kaufmann. L'abraçada d'un nen, un petó delicat, una carícia, un somriure carinyós... expressen la presència de Déu en nosaltres.

Jesús era una persona profundament afectuosa: abraça els infants, es deixa tocar per les dones, plora la mort del seu amic Llätzer, acull el cap del deixeble estimat sobre el seu pit...

A la Bíblia, l'amor de Déu és comparat amb gestos humans molt tendres: el d'un pare que pren en braços el seu fill i se l'atansa a la galta (*Os* 11,3), el d'una mare amb el nen adormit a la falda (*Sl* 130) o donant-li el pit (*Is* 66,11), el de l'espòs que té el braç esquerre sota el cap de l'esposa i amb el dret l'abraça (*Ct* 2,6). La tendresa humana és símbol de la tendresa de Déu.

Els sants, homes transfigurats que han tornat a la innocència del Paradís, ens regalen escenes infinitament tendres. Ho veiem, per exemple, en el tracte amb els animals, parlant-los o amansint-los. És el cas de sant Francesc amb el llop de Gubbio o de sant Joan de la Creu amb el conill que no se li separava de sota l'hàbit. La pau tendra que porten al cor els sants, pacifica i reconcilia les criatures que els envolten, talment un tast del Paradís: «El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit...» (*Is* 11,6).

La tendresa que regna en el nostre cor és fruit de la Presència de l'Esperit Sant.

Fra Josep Manuel Vallejo

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

27. ■ Dilluns (■ Barcelona, Sant Feliu i Terrassa) (**litúrgia hores: 1a setm.**) [Ex 32,15-24.30-34 / *Sl* 105 / *Mt* 13,31-35]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. iv), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / *Sl* 102 / *Mt* 13,36-43]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

29. □ Dimecres [Ex 34,29-35 / *Sl* 98 / *Jn* 11,19-27 (o bé: *Lc* 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners. Sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / *Sl* 83 / *Mt* 13,47-53]. Sant Pere Crisòleg (s. iv-v), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església. Màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936). Sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans.

31. □ Divendres [*Lv* 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / *Sl* 80 / *Mt* 13,54-58]. St. Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dissabte [*Lv* 25,1.8-17 / *Sl* 66 / *Mt* 14,1-12]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes. Santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (**lit. hores: 2a setm.**) [Ex 16,2-4.12-15 / *Sl* 77 / *Ef* 4,7.20-24 / *Jn* 6,24-35]. Sant Pere-Julità Eymard (1811-1868), prev. de La Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: «Dóna-ho a tota la comunitat i que en mengin». El servidor li contestà: «¿Com puc donar això a un centenar d'homes?» Però Eliseu insistí: «Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà». Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «¿On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascun». Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, ¿què es això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé». Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi, n'ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el Profeta que havia de venir al món». Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,42-44)

En aquellos días, uno de Baal-Salisá vino a traer al profeta Eliseo el pan de las primicias, veinte panes de cebada y grano reciente en la alforja.

Eliseo dijo: «Dáselos a la gente, que coman.» El criado replicó: «¿Qué hago yo con esto para cien personas?» Eliseo insistió: «Dáselos a la gente, que coman. Porque así dice el Señor: Comerán y sobrará.»

Entonces el criado se los sirvió, comieron y sobró, como había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias.*

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-6)

Hermanos: Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo

cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,1-15)

En aquel tiempo, Jesús se marchó a la otra parte del lago de Galilea (o de Tiberíades). Lo seguía mucha gente, porque habían visto los signos que hacía con los enfermos. Subió Jesús entonces a la montaña y se sentó allí con sus discípulos. Estaba cerca la Pascua, la fiesta de los judíos. Jesús entonces levantó los ojos, y al ver que acudía mucha gente dijo a Felipe: «¿Con qué compraremos panes para que coman éstos?» (lo decía para tentarlo, pues bien sabía él lo que iba a hacer). Felipe le contestó: «Doscientos denarios de pan no bastan para que a cada uno le toque un pedazo.» Uno de sus discípulos, Andrés, el hermano de Simón Pedro, le dijo: «Aquí hay un muchacho que tiene cinco panes de cebada y un par de peces; pero, ¿qué es eso para tantos?» Jesús dijo: «Decid a la gente que se sienten en el suelo.» Había mucha hierba en aquel sitio. Se sentaron: sólo los hombres eran unos cinco mil. Jesús tomó los panes, dijo la acción de gracias y los repartió a los que estaban sentados; lo mismo todo lo que quisieron del pescado. Cuando se saciaron, dijo a sus discípulos: «Recoged los pedazos que han sobrado; que nada se desperdicie.» Los recogieron y llenaron doce canastas con los pedazos de los cinco panes de cebada que sobraron a los que habían comido.

La gente entonces, al ver el signo que había hecho, decía: «Éste sí que es el Profeta que tenía que venir al mundo.» Jesús entonces, sabiendo que iban a llevárselo para proclamarlo rey, se retiró otra vez a la montaña, él solo.

Rostre del Crist. De la pintura *La Santa Cena*, de Francesc Ribalta (1565-1628). Museu Provincial de València

COMENTARI

Pa per als pobres

En aquest diumenge i els quatre següents, llegim Joan, capítol 6: la multiplicació dels pans, Jesús caminant sobre el llac i el llarg discurs del pa de vida que acaba en la crisi entre els seguidors de Jesús. Ha alimentat la gentada i volen fer-lo rei, en el fons, per a no haver de treballar. És el recurs fàcil al miracle. Però la festa de Pasqua s'acosta i a Jerusalem li espera una altra corona.

Com a creients sabem que Crist ha vingut com a alliberador i redemptor. Ho sabem de debò? Ho podem veure? Perquè en el món encara hi ha ne-

cessitat: fam, injustícia, odi... Fins i tot en les nostres comunitats planen preguntes i problemes..., i sempre hi seran. Redimits? Hi brilla ja la llum de Crist com també ho fa en la foscor. I tanmateix, entre nosaltres hi ha persones que són llum, només cal que els vegem: plens d'esperança, d'amor, evangelitzadors i testimonis del Déu que és tot amor. I el Crist enmig de nosaltres, enmig de la nostra necessitat.

La fam i la misèria en el món són un problema pesant, una interpel·lació a les nacions acomodades, però també a cadascun de nosaltres. Avui es parla amb raó de l'estil de vida: perquè els pobres creixen cal reduir el nostre consum, trobar de

nou un estil de vida senzilla, compartir la nostra riquesa amb els més pobres. L'alimentació de la gentada en una regió desèrtica és narrada pels diversos evangelistes. Joan ho fa talment que una clara resplendor embolcalla el comportament de Jesús. Ell puja a la muntanya per poder estar sol. Però com que el busquen, per amor deixa els propis interessos per servir els altres i baixa de la muntanya. Aquest esdeveniment, discurs i signe evoca clarament l'eucaristia. El *pa de la vida* és el Crist mateix, *Paraula* i *Eucaristia*. Jesús ens invita a congregar vitalment els verbs: partir, repartir per compartir, com ell ho va fer.

Ignasi Ricart, claretià

«Lideratge ètic. Exemplantaritat pública», Càtedra de Pensament Cristià

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'acte inaugural de la dotzena edició de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell, que enguany s'ha centrat en el tema «Lideratge ètic. Exemplantaritat pública», al Centre Cultural i de Congressos Lauredià.

Mons. Vives estava acompanyat a la taula presidencial per la Cònsol Major de Sant Julià de Lòria, Montserrat Gil, i pels ponents convidats: el Dr. Àngel Castiñeira, Director de la Càtedra de Lideratges i Governança Democràtica d'ESADE (URL); la Dra. Camino Cañón, Catedràtica de Lògica Matemàtica de la Universitat Pontifícia de Comillas i Presidenta del Fòrum de Laics d'Espanya; i el Dr. Francesc Torralba, Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell i professor de la Universitat Ramon Llull.

A l'Auditori, a més dels prop de cent cinquanta inscrits a la Càtedra, hi eren presents diferents personalitats de la societat andorrana, entre els quals el Cap del Govern d'Andorra, Antoni Martí, i la Ministra de Salut, Afers Socials i Ocupació, Rosa Ferrer.

Mons. Vives va posar en relleu en el seu parlament d'inici que la crisi de credibilitat que pateixen algunes institucions no és una casualitat ni un fet aïllat. Són símptomes de què cal aprofundir més en l'ètica pública i en la necessitat d'una exemplantaritat en la vida social.

En un univers en transformació

El Dr. Castiñeira, que va desenvolupar la ponència «Les exigències d'un lideratge ètic en un univers en transformació». Partint de la premissa que la riquesa de les nacions depèn avui també de la seva riquesa ètica, Castiñeira va fer referència a alguns dels aspectes que han marcat l'actualitat social, econòmica i política dels darrers anys a Espanya i que configuren, al seu entendre, la «conjuntura crítica» en què ens trobem per compartir a continuació la reflexió que hi ha conjuntures crítiques que poden afavorir canvis institucionals profunds. Els períodes de crisi, afegí, es poden aprofitar per repensar de dalt a baix la funció de les nostres institucions i de l'administració pública, augmentant-ne la capacitat de gestió, la solidesa institucional i la generació de valor als ciutadans en termes d'eficiència, honestedat, productivitat, transparència i rendició de comptes. Tanmateix, advertí Castiñeira, no n'hi ha prou amb voler canviar la situació sinó que cal que al poder de la integritat i la voluntat se sumi el poder del talent i la capacitat. Si volem as-

pirar a un model institucional lliure, inclusiu i generador de prosperitat per a tots, haurem d'aprendre a combinar decisió, elecció democràtica i selecció ètica.

Virtuts en l'exemplantaritat pública

La Dra. Camino Cañón, parlà de «L'exemplantaritat pública. Dels principis a les virtuts». Començà posant en context el temps històric en què vivim i precisant què vol dir amb l'expressió «exemplantaritat pública», i es referí a continuació a algunes virtuts públiques que

haurien de ser substancials als sistemes democràtics moderns, com ara la veracitat, la solidaritat i la compassió, la resiliència i la capacitat de conviure en una societat plural i pluralista, per concloure que l'exemplantaritat pública ens reclama subjectes col·lectius, subjectes socials, que facin palès que amb el cultiu de les virtuts esmentades es contribueix a generar maneres de viure més humanes, les quals possibiliten que en el seu si es desenvolupin persones mereixedores del grau elevat de respecte que reservem per a les persones exemplars.

Incidir en les persones

El Dr. Torralba tractà «El lideratge espiritual. Tres casos sota la lupa» i començà la seva intervenció tot fent una aproximació al sentit de l'expressió «lideratge espiritual», més pròpia de la tradició cultural anglosaxona que de la nostra. En la mesura en què la capacitat de liderar es pot entendre com la capacitat

de conduir un col·lectiu de persones vers un horitzó determinat, en parlar de lideratge estem pressuposant, en primer lloc, una visió: la del lloc, real o conceptual, que justifica precisament la funció del líder; i, en segon terme, lideratge pressuposa també la capacitat de persuadir els membres, les persones, del col·lectiu que es vol conduir vers l'horitzó esmentat, tot i saber que només ens hi podem atansar de manera asintòtica. Tenint present aquest punt de partida, l'expressió «lideratge espiritual» es podria aplicar, en primer lloc, a les persones que governen les institucions religioses; en segon lloc, pot significar aquelles persones que, obeint una crida interior, esdevenen fundadors d'ordes o congregacions; però també, en tercer lloc, la podem aplicar a aquelles persones que, fora de l'àmbit eclesial, han estat capaces de posar en marxa moviments socials que han transformat el seu temps i el seu món contra tota oposició. Gandhi, Martin Luther King i Nelson Mandela són exemples d'aquesta tercera categoria, i són els que va triar el ponent per examinar quins són els trets comuns que han fet d'aquests líders tres referents universals que formen part avui dia de l'imaginari col·lectiu de tots els pobles del món.

Assumir el paper de líders

Mons. Joan-Enric cloué la jornada tot agraïnt als ponents l'alt nivell de les seves aportacions, tant pels continguts com per la manera tan pedagògica en què els van presentar, i compartí, com a reflexió final, que tots podem ser referents, i de fet ho som en un moment o altre, si més no en el nostre entorn més immediat i domèstic, però probablement no tots estem cridats a ser líders. Tanmateix, com va dir Pau VI, «avui el món no escolta els mestres, sinó els testimonis; i si de cas escolta els mestres és perquè també són testimonis», recordà Mons. Vives. I concloué: «de vegades Déu ens pot posar en la situació d'haver d'assumir el paper de líders, encara que ens sembli que no en tenim les qualitats per ser-ho. Fem-nos disponibles!».

«40 anys en família», celebració dels Germans Franciscans de la Creu Blanca

L'Institut dels Germans Franciscans de la Creu Blanca van celebrar el dia 4 de juliol, a la Llar Sta. Anna del Castell del Remei, els 40 anys de la seva primera aprovació canònica com a Institut Religios (1975). L'any 1978 ja es feien presents a la Llar Sta. Anna del Castell del Remei, Diòcesi d'Urgell.

«40 anys en família», aquest ha estat el lema escollit per celebrar aquesta diada commemorativa. Unes 700 persones es van aplegar a la Llar Sta. Anna aquest calorós dissabte de juliol. L'Esbart dansaire lleidatà oferí una bonica representació dels balls més populars de les nostres terres. A continuació l'Emm. Sr. Cardenal Carlos Amigo, Arquebisbe emèrit de Sevilla, presidí la solemne Eucaristia en acció de gràcies per aquests 40 anys de vida de l'Institut. Amb el Sr. Cardenal concele-

braren el Vicari General Mn. Ignasi Navarri en representació del Sr. Arquebisbe que es trobava presidint la XII edició de la Càtedra de Pensament Cristià al Principat d'Andorra. També concelebraren l'Eucaristia l'Arxiprest de Noguera-Baix Urgell, Mn. Joan Pujol, i altres sa-

cerdots de l'Arxiprestat. Hi participà també el Sr. Alcalde de Penelles, l'Il·lm. Sr. Eloi Bergós.

A la seva homília el Sr. Cardenal agraí a Déu l'entrega desinteressada per amor a Jesucrist d'aquests Germans Franciscans de la Creu Blanca, en favor dels més desprotegits. Uns pares donarien sempre la vida pel seu fill, però més encara quan el fill està malalt o necessitat, digué el Cardenal Amigo.

En acabar la celebració i després de les paraules d'agraïment del Superior General de l'Institut, el Gmà. Luis Miguel Martell, es procedí al cant de l'himne de l'Institut davant el monòlit dedicat al seu Fundador, el Gmà. Isidoro Lezcano Guerra.

Un dinar de germanor celebrat al Poliesportiu de Penelles posà el punt i final a aquesta diada joiosa i celebrativa.